

ישראלים נודעים לחווים את דעתם המתחכמות שבאמצעותן הצליחה להגיע למעמד של מעצמת ספורט

ההבדל הגדול ביותר בין מערב גרמניה למיזרח בא לידי ביטוי בשלב הראשון — סלקציה נכונה בגיל צעיר — שבו אפשר לנבא למי מן הילדים יהיו ריאות מפותחות יותר ולמי פחות. עליידי ביצוע צילומי עצמות אפשר לדעת מה יהיה גובהו הסופי של ילד כלשהו. אם, למשל, מוצאים שבפנימייה המתעמלים יש כמה ילדים שעשויים לגבוה במיוחד, מער בירים אותם לענפי ספורט שבהם נחוץ גובה (רצוי שהמתעמלים יהיו נמוכי קומה, ביגלל הצורך בגמישות, יציבות, שיווי-משקל ומרכז כובד נמוך).

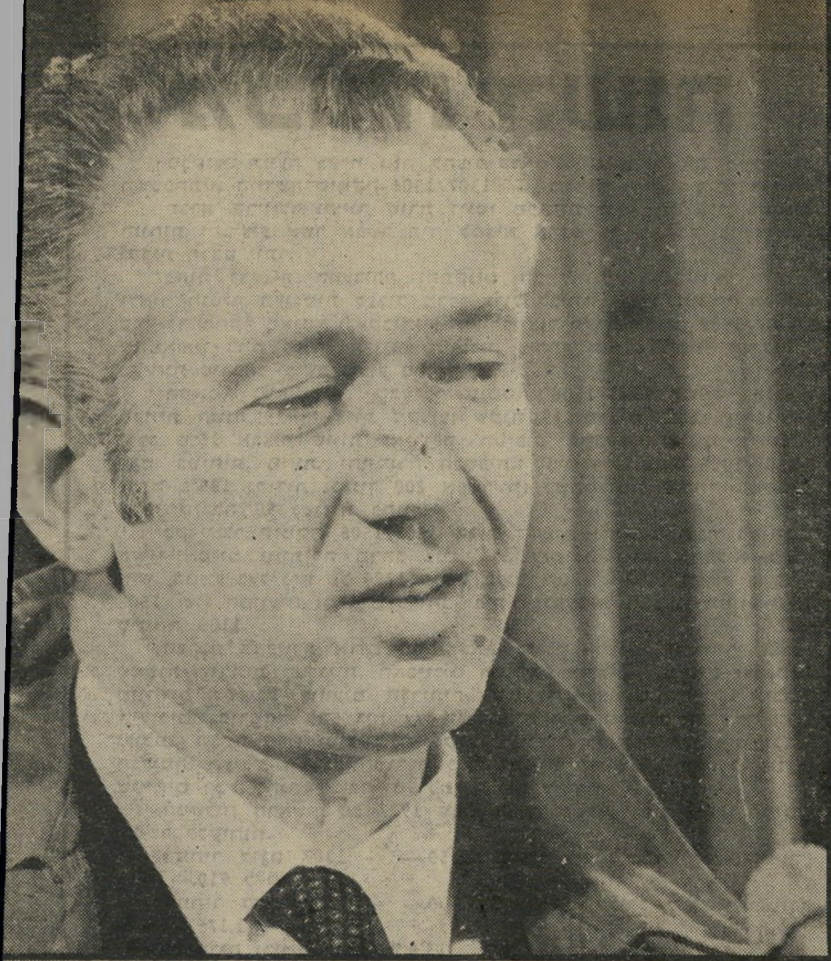
גם לילדות — במקביל לילדים — נערכות בדיקות כבר בגיל הרך. ילדות שבאמצעות צילומים חוזים להן אגן-ירכיים יים צר, מעדיפים לשלוח אותן לפנימייה האצניות. ילדות בעלות פחות הורמונים נשיות מועדפות על-פני ילדות בעלות יתר הורמונים נשיים. בדיקות כמו תיצרות חמצן (סיבולת לב וריאות) וסיבולת של השרירים, הן בגדר בדיקות "שיגרתיות" במיזרח אירופה, ובמיוחד במיזרח-גרמניה. בשלב השני — אימונים ואורח-חיים נכונים — כמעט שאין הבדל בין ספורטאי ממזרח אירופה לבין ספורטאי מאחת מן ארצות המערב, כיוון שעקרונות-הברזל — כמו שמירה על אחוז-השומן בגוף, מיספר שעות-שינה ביממה, איי-הסרוה בקיום יחסי-מיון וקיום אורח-חיים מיקצועני — חשיבותם של כל אלה נהירה הן למיזרח והן למערב.

בשלב השלישי — יכולתו של הספורטאי להגיע לשיא כושרו ויכולתו ברגע התחרות, התגלו המיזרח-גרמנים — במיש-

אסור להחזיק במבחנה יותר מחודש ימים. הדם, פשוט, עלול להתקלקל אפילו בי תנאי-קירור אידיאליים. כשמכניסים את הדם בחזרה, יש להכניס אותו בסמוך לזמן התחרות. אם יכניסו את הדם לגופו של הספורטאי שלושה-ארבעה ימים לפני התחרות, כמויות הרורבה של ההמוגלובין תיעלמנה, כך שאין טעם לכל הפעולה. על יעילות פעולת עירוי-הדם לגופו של הספורטאי, התבקש לחוות את דעתו פרט-פסור מוריס לוי, ראש המחלקה לבית-חולים חוזה בבית-החולים בילינגטון. בפיו היה הסבר רפואי שנגד את התיזה של המיזרח-גרמנים. כאילו פעולת עירוי-הדם מסייעת לספורטאי.

"כל העניין לא מתקבל על הדעת", מדר גיש פרופסור לוי. "זה נוגד השקפות בסיסיות על מערכת הדם. כשאנחנו מוציאים דם ומחזירים אותו לגוף, הפלוס היחיד הוא שאנחנו לא מערבבים את אותו דם עם דם אחר. אנחנו עושים זאת כאשר אדם לוקה במחסור בדם. לכל הפעולה הזו יש הרבה מינוסים.

"כאשר אנחנו מוציאים את הדם נעל-מים ממנו מיספר תאים, השומרים על הדם שלא יתקרש. בתנאי-מבחנה מאבד הדם חלק גדול מהכדוריות האדומות המורילות את החמצן בגוף. כשהדם נמצא במבחנה, הוא עובר תהליכים מכניים. מחי צלקים אותו בטמפרטורה של 4 מעלות צלסיוס במקום 37 מעלות. שהיא הטמפרטורה האופטימלית של הדם בגוף. גם כשמוציאים את הדם, מערבבים אותו עם חומצה השומרת על הדם שלא יתקרש. במילים אחרות", מסכם פרופסור לוי,

פרופסור מוריס לוי

וויכה את בריית-המועצות במדליית-הזהב במישקל זבוב, עד 52 קילוגרמים. וורוין זכה במונטריאול בכינוי "מטר מרובע" (המשקולנים הם נמוכי-קומה בדרך-כלל, היות שהם זקוקים למרכז-כובד נמוך, דבר המגביר את יציבות רגליהם).

"יש עוד הרבה ענפי-ספורט", אומר ד"ר עודד בריאור, "שהמיזרח-גרמנים טרם הכניסו בהם את שימושי המדע. לקראת אולימפיאדת מוסקבה אני צופה שהמיזרח-גרמנים גרמנים יגדילו עוד יותר את אוסף המדליות שלהם, יחד עם תלמידיהם הקובניים, שכבר במונטריאול רמיזו לאשר הם מכינים לעוד ארבע שנים."

הצהריים בגרמניה, ואילו באולימפיאדה נקבעה קפיצה לעשר בבוקר, הרי מעתה היא השכימה לקום בשעה שלוש אחר-חצות. הדבר נעשה במטרה להשוות את פער השעות שלה בין ההשכמה לשעת הקפיצה במונטריאול.

דוקטור בריאור משער, שהמיזרח-גרמנים ניים, השתמשו בטריקים מדעיים נוספים, כדי להביא את ספורטאיהם לנקודת-השיא שלהם באולימפיאדה.

ההפתעות הרוסיות

באולימפיאדה נערכו אומנם בדיקות מיבחן לספורטאים, כדי לגלות אם לא נטלו לפני התחרות, סמי-מרץ, אולם משערים כי המיזרח-גרמנים הצליחו לייצר סמים שלא ניתן לגלותם בבדיקה מהירה. לגבי שימוש בסמי-מרץ מסביר פרופסור לוי: "סם-המרץ מוציא לספורטאי את כל הרוחות של האנרגיה בגוף. סמי-מרץ עלולים להביא להתעלפותו של הספורטאי ואף למותו. תפקידו של הסם הוא מעין קטליזטור (נרז) בגוף, המורז תגובות כימיות בו. לגבי שחיינים, אני משער שהם משתמשים בסמי-מרץ המעלים את תפוקת הלב.

הסכנה בשימוש בסמי-מרץ היא שי הסמים יכולים להביא לידי דימום, סרטן ובעיות בעצמות. לפעמים אי-אפשר לגי מול את הספורטאי מהסם. "לא הייתי רוצה", מסיים הפרופסור, שהוא בעל שם עולמי בתחום ניתוחי-הלב הפתוחים, "שספורטאי שלנו ישתמש באחד מהמצעים שהזכרתי כדי לשפר את הישגיו. בתור אדם שיודע פיסולוגיה לא הייתי מיעץ לאף ספורטאי להכניס לי גופו חומר מלאכותי. הדבר נוגד את התפיסה האנושית-רפואית."

אמצעים אחרים שהזכרו עליידי רופאים מן המערב, ושהם השתמשו בספורטאי המיזרח, הם ההיפנוזה או בלי-עת גלולות-ארנעה בקרב הקלעים. ידוע גם, ששנים — לאו דווקא ממזרח-אירופה — כיוונו את הווסת שלהן באמצעות גלולות, כדי שבתקופת התחרות לא ישפיע עליהן הדבר לרעה.

הרוסים שומרים בדבקות על מסורת התגליות באולימפיאדות. למונטריאול הביאו הרוסים מישקול-גמד בשם אלכסנדר וורוין, שנתגלה באחד הקולחונים בי אוקראינה. על גופו של וורוין יישמו הרוסים את כל הידע מדעי-רפואי שלהם. מי שראה אותו במונטריאול, הבחין בי מפלצת קטנה של שרירים. אלכסנדר וורוין לא איכזב את רופאיו ומאמניו.

נשים או גברים?

רביעית הרצות המיזרח-גרמניות, שניצחו במירוץ-השליחים האולימפי לנשים, ארבע פעמים מאה מטר. הרצות המיזרח-גרמניות, האחרים נראו, כמו שאר האתלטיות המיזרח-גרמניות, בעלות גוף גברי ושרירי.

כשמוציאים מספורטאי דם ומכניסים לו אותו דם בחזרה, איננו מחזירים לו את דם באותה איכות. החומצה (צטרואל) שאנחנו מכניסים לדם במבחנה עלולה לגרום לתופעות-לוואי שליליות. כמו חום, חולשה ותופעות אלרגיות בעור הגוף. אי-נני מאמין שפעולה זו מגבירה את כושרו של הספורטאי."

חידוש נוסף שהביאו עימם המיזרח-גרמנים למונטריאול היה השעון הביולוגי המיזרח-גרמנים בדקו ומצאו, שי לכל ספורטאי יש השעה האידיאלית שלו, שבה הוא שרוי בשיא עירנותו ובשיא יכולתו הפיסיולוגית ומסוגל להגיע לי-תוצאה הטובה ביותר. כאשר נתקבלו בגרמניה מועדי התחרות של האולימפיאדה, החלו הספורטאים המיזרח-גרמנים משנים את סדר-יומם בהתאם לזמני-התחרות באולימפיאדה. הייג, אם מצאו, למי של, שאנגלה ויט, הקופצת מיזרח-גרמניה שזכתה במדליית-הזהב, קופצת בצורה הטובה ביותר בשעה 3.00 אחר-

חקי מונטריאול — כמתוחכמים בהרבה בי השוואה למערב, ואפילו לשאר המדינות הקומוניסטיות.

מישחק

הדמים

דוקטור רב אלדובי, רופא במכון וינגייט, מסביר את כוונת המיזרח-גרמנים, בהוצאת הדם והכנסתו לגופו של רי-המאראתון: "הספורטאי המקבל בחי זרה את דמו, מגדיל את כמות ההמוג'ר לובין (חומר כימי הנמצא בכדוריות הא-דומות) בגופו. תפקיד ההמוג'רין הוא לקשור את החמצן לכל תאי-הגוף. במצב זה, כשספורטאי עומדות כמיונות רור וויות של המוג'רין, הוא מקבל את החמ-צן במהירות גדולה יותר, בומן מאמץ שבו הוא זקוק מיידית לחמצן."

באותו זקוק מוסיף דוקטור אלדובי: "את הדם שמוציאים מגופו של הספורטאי

אלוף המאראתון

המיזרח-גרמני ולדימיר צ'רפינסקי, שחולל הפתעה מרעשה באולימפיאדת מונטריאול כאשר, בניגוד לכל התחזיות, ניצח בריצת המאראתון. לגעת מומחים, הוא הצליח בי ריצה זו תודות לעירוי-דם מיוחד במינו.